ΚΙ10| ΥΠΑΚΟΗ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/κι10-υπακοη/

Εάν ανατρέξουμε σε όλη την Πορεία της Ιστορίας του Ανθρώπου, θα μπορέσουμε εύκολα να παρατηρήσουμε το μέγεθος της παράβασης κάθε ηθικού Νόμου που απορρέει από τον Ύψιστο Νόμο της Αγάπης, καθώς η ανθρωπότητα στιγμάτισε με πληθώρα πράξεων τον ρου των αιώνων. Κι έτσι, ενώ οι πόλεμοι διαδέχονταν την επιφανειακή ειρήνη ανάμεσα στους λαούς, ενώ οι ποταμοί του αίματος έρεαν απ’ τους εμφύλιους σπαραγμούς, ο διαχωρισμός και η ατομική επιβίωση, η κατ’ άτομο εξασφάλιση της άνεσης στην απόλαυση και την τέρψη των υλικών αγαθών, έφερναν την επικράτηση κάθε περιορισμένης ηθικής αξίας **που απέρρεε απ’ τα ισχύοντα, ανά τις εποχές, κατεστημένα των ιδεών στο νου των ανθρώπων.**

Στην παρέλευση των χιλιετηρίδων υψώθηκαν ιδεολογίες που κατέρριψαν κατεστημένα παρωχημένα για τις εποχές τους, κι έτσι αργά και σταθερά η ανθρωπότητα σημείωνε βηματισμούς εξέλιξης **ανάλογους με την ευρύτητα των οριζόντων του νου.** Αυτή η διεύρυνση προήλθε σε κάθε περίπτωση από τη βασική αντίληψη που ανά τις εποχές διετήρησαν οι άνθρωποι για την καταγωγή και τη ζωή τους στην κοινωνία, οι νόμοι της οποίας σχηματίζονταν πάντοτε **από το ύψος και την ποιότητα της ιδέας** που οι ανθρώπινες γενεές συνέλαβαν περί του Εαυτού τους.

Σε όλη τη μέχρι σήμερα διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης, το ύψος και η ευρύτητα της Ιδέας περί του ανθρωπίνου όντος αυξομειωνόταν και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μια διαρκή μεταλλαγή στο χαρακτήρα των κοινωνιών, που υποχρέωνε τα μέλη τους να προσαρμόζονται σε διαφορετικές κάθε φορά νομοθεσίες. Οι κυρίαρχες ιδεολογικές παρατάξεις των κοινωνιών θέσπιζαν νόμους που παρουσίαζαν την ποιότητα των ιδεών τους, ποιότητα που παρουσίασε διακυμάνσεις ανάλογες με τη σκληρότητα και τη βία που κάθε καθεστώς χρειαζόταν για να επιβάλλει τη νομοθεσία που παρήγαγε.

Επομένως, σε διάφορες ανά τους αιώνες εποχές, οι ανθρώπινες κοινωνίες ήσαν υποχρεωμένες να προσαρμόζονται σε διαφορετικούς νόμους οι οποίοι, ανάλογα με την ποιότητα την οποία εκπροσωπούσαν, καθόριζαν και τη στάση της υπακοής, είτε σαν αφοσίωση, είτε σαν βίαιο, με διάφορους τρόπους, έμμεσους ή μη, εξαναγκασμό, φαινόμενο το οποίο λειτούργησε καταλυτικά στο ένδον των ανθρώπων, **αλλοιώνοντας την αντίληψη της στάσης νου «υπακοή»,** η οποία σήμερα παρουσιάζεται πλέον ως πειθαρχία ή εξαναγκασμός. Φαινόμενο σχεδόν φυσικό, εφόσον η

νοοτροπία τού σκέπτεσθαι σχηματίσθηκε βασιζόμενη πάνω στις ανθρώπινες και φυσικά περιορισμένες, εφόσον εξελίσσονται και αναπτύσσονται, ηθικές αξίες, οι οποίες δεν έχουν συνεκτικότητα με τις αναλλοίωτες πνευματικές εντολές που καθορίζονται από τους αυτενεργείς Θείους Νόμους.

Είναι επομένως απαραίτητο να γίνει σαφές πως το θέμα της υπακοής, το οποίο παρουσιάζω, δεν έχει καμία σχέση με την έννοια που κατά κόσμον επικρατεί, αλλά ούτε και με αυτές οι οποίες της αποδίδονται, όπως πειθαρχία, συνέπεια κλπ., γιατί όλες αυτές οι έννοιες παρουσιάζονται αλλοιωμένες από τη σκληρότητα και τη σκοπιμότητα, που πάντοτε έρχονται να καλύψουν τα κενά στη ροή της Αγάπης.

Καθορίζοντας λοιπόν την ιδέα της υπακοής, πρέπει να την αναγάγουμε από την τοποθέτηση την οποία έχει λάβει σύμφωνα με το κοσμικό φρόνημα και να πούμε, πως η υπακοή στις ανθρώπινες ηθικές αξίες δεν μπορεί να λειτουργήσει, γιατί αυτό που κατά κόσμον χαρακτηρίζεται ως υπακοή **δεν είναι παρά υποταγή σε υλικές, συναισθηματικές και νοητικές δεσμεύσεις,** που κατά κόρον αποτελούν τις ηθικές αξίες **του κόσμου της Πλάνης.**

Επομένως, η αληθής έννοια της υπακοής μπορεί να απαντηθεί στην ολοκληρωμένη της έκφραση **μόνο στην Απόλυτη, τη Μία Αλήθεια του Νόμου της Αγάπης, από την οποία και απορρέει,** με προορισμό να λειτουργεί ως μέσον συντονισμού με τη Θεία Κατεύθυνση, για να οδηγεί τους ασκητές της στην Ταυτενέργεια με την Ακατάσχετη Δημιουργική Ροή της Αγάπης του Δημιουργού.

Για να είναι εφικτή η πλήρης κατανόηση της στάσης υπακοή, είναι απαραίτητο να γίνει μια περιγραφή της πορείας και του σημείου στο οποίο βρίσκεται η υπακοή, η οποία δεν είναι απλώς μια πνευματική κατάσταση, αλλά ένα από τα πιο σημαντικά σκαλοπάτια εξέλιξης που εισάγει τον σπουδαστή της Αγάπης σε στάδια Θέωσης. Επομένως θα πρέπει να καταστεί σαφές, πως η υπακοή δεν είναι ένα απ’ τα στοιχεία του Εαυτού που μπορεί να ενεργοποιείται ή να απενεργοποιείται ανάλογα με τις εκάστοτε νοητικές τοποθετήσεις, αλλά η στάση της υψηλής διανοητικής αντίληψης που, μετά από μια μακρά πορεία μετανοίας και καθάρσεων, έχει ενεργοποιήσει έναν υψηλό βαθμό Συνείδησης μέσω του οποίου **μπορεί ν’ αντιλαμβάνεται την Πανταχού Επιστασία του Πατέρα.**

Με άλλους λόγους, είναι αδύνατον σε κείνον που έστω και ελάχιστα εξακολουθεί να πιστεύει στις ενέργειες των ανθρώπων και του ιδίου, να ασκηθεί στη θέση της υπακοής, το ύψος της οποίας απαιτεί ολοκληρωτική απάρνηση κάθε ανθρώπινης αξίας και κάθε νοητικής τοποθέτησης που δεν φέρει σε πλήρη αρτιότητα **την Ιδέα της Απόλυτης Εξουσίας του Δημιουργού στα πάντα.**

Αυτή λοιπόν η πορεία που μεσολαβεί μέχρι την πλήρη υπακοή, περιέχει μια πληθώρα φάσεων εκπαίδευσης, στάδια που σκοπό έχουν να προετοιμάσουν την υπόσταση να δεχθεί αυτό το ύψος εξέλιξης το οποίο δεν επιτρέπει καμία στάση υποταγής όπως στον υλικό κόσμο απαιτείται, αλλά την ενσυνείδητη αφομοίωση και ενεργητική αποδοχή της Θείας Νομοτέλειας την οποία συνέλαβε ο Άνθρωπος.

Έτσι λοιπόν η πορεία προς την Υπακοή διακρίνεται σε τρεις φάσεις, απ' τις οποίες η πρώτη αναφέρεται στο στάδιο εκείνο κατά το οποίο δημιουργούνται οι πρώτες συγκρούσεις του ατομικού εγώ με την αχνοφέγγουσα ακόμη Θεία Παροχή που φωτίζει αμυδρά την υπόσταση, ώστε με τις εκρήξεις που το Θείο Φως δημιουργεί, ερχόμενο σε επαφή με την καλυμμένη πλάνη, να διευρυνθεί η χωρητικότητα, που θα επιτρέψει στην υπόσταση να εισέλθει στο δεύτερο στάδιο, κατά το οποίο η συνεχής δοκιμασία - εκπαίδευση **θα επιφέρει ολοκληρωτική κατάρρευση κάθε ηθικής αξίας που προέρχεται από τις διεθλασμένες εικόνες περί Ηθικής με τις οποίες ο υλικός κόσμος έχει δομήσει το περιβάλλον, μέσα στο οποίο διαιωνίζει την ύπαρξή του.**

Σ' αυτό το στάδιο δημιουργούνται καταστάσεις που φέρουν τα στοιχεία μιας διαρκώς λανθασμένης επιλογής και ανακατατάξεων, φαινόμενο το οποίο δεν είναι η Απόλυτη Αλήθεια, αλλά η προεισαγωγή, στάδιο κι αυτό εκπαίδευσης, που γκρεμίζει τα τελευταία όρια της Πλάνης και της Αναλήθειας και γενικά το ανθρώπινο κατεστημένο ιδεών, **το κατεστημένο των περιορισμών, των ορίων, της διττότητας και του προσωπικού - ατομικού, ανθρώπινου εγώ,** ούτως ώστε η υπόσταση να προετοιμαστεί για να μπορέσει να αντιληφθεί το μέγεθος της απόστασης από τον Πατέρα, απόσταση η οποία θα προκαλούσε τον ίλιγγο σε κάθε υπόσταση εάν αποκαλυπτόταν μεμιάς.

Αυτή η αίσθηση του μόνιμου λάθους δεν δημιουργείται με μια επιβλητική άνωθεν κίνηση, αλλά είναι αποτέλεσμα λειτουργικότητας Νόμων. Το Φως, στο προηγούμενο στάδιο, έχει δημιουργήσει έναν μεγαλύτερο χώρο και ταυτόχρονα τις ανάλογες υποδοχές, ώστε η υπόσταση να μπορέσει να δεχθεί τη συνέχιση της Ροής του Φωτός, τουτέστιν της Ροής της Αλήθειας. Μετουσιώνοντας σταδιακά το ατομικό εγώ, η ποσότητα του Θείου Φωτός που τώρα ρέει πιο ελεύθερα, **ασκεί έναν συνεχή έλεγχο** σε κάθε ποιότητα που με τη Ροή του Φωτός ανακινείται, με αποτέλεσμα αυτή η συνεχής κατάρρευση, την οποία η διευρυμένη πλέον – περισσότερο από πριν – Συνείδηση μπορεί να αντιλαμβάνεται λόγω της μετουσίωσης των νοητικών φραγμών του ατομικού εγώ, και η επερχόμενη κάθαρση και διεύρυνση των αγωγών Ροής του Φωτός να συντείνουν στην καθαρότερη Σύλληψη της Μίας Αλήθειας που εκπορεύεται από τον Θείο Πατρικό Νου.

Η ολοκλήρωση κάθε σταδίου δεν έχει έναν ορισμένο χρόνο, **αλλά την Πνευματική Σκοπιμότητα της Τελειοποίησης - Θέωσης του Όντος, γι' αυτό και η διάρκειά του καθορίζεται από το σύνολο των συσσωρευμένων υλικών στοιχείων και τη δύναμη που το υλικό φρόνημα έχει μέσα σε κάθε υπόσταση.** Έτσι η μετουσίωση ενός μέρους του ατομικού εγώ, που οδηγεί στην κατάρρευση κάθε ηθικής αξίας και κάθε προσωπικής πεποίθησης, ιδέας και στάσης νου τα οποία αποτελούν το όλο ατομικό εγώ, μπορεί να χρειαστεί μερικά χρόνια ή ακόμη και αιώνες για να ολοκληρωθεί και να μπορέσει η υπόσταση να φθάσει στο τρίτο στάδιο, στο οποίο εισερχόμενη **βιώνει την αναγκαιότητα της ατομικής θυσίας,** την οποία αισθάνεται πλέον ως απαραίτητη, προκειμένου να συμμετέχει στον κόσμο απ' τον οποίο, έχοντας βιώσει τα προηγούμενα στάδια, αισθάνεται πλήρως αποκομμένη.

Μέχρι τώρα επετράπη να γνωρίσετε μερικώς την ιδέα της Υπακοής, σε εξωτερικές κινήσεις και κατευθύνσεις, που όμως δεν είχαν τη βαρύτητα Θείων απαιτήσεων, τις οποίες εκ των πραγμάτων δεν θα μπορούσατε ν' αντέξετε. Έτσι η άσκηση την οποία γνωρίσατε μέχρι τώρα στην Υπακοή, μπορεί στα μάτια σας να φάνηκε βαριά ή ακόμη και σκληρή, όμως σύμφωνα με τη Θεία Νομοτέλεια δεν ήταν παρά μια **προκαταρκτική εκπαίδευση,** που αφορά τεκνία και όχι πνευματικούς άνδρες, των οποίων την ηλικία πρέπει αναδεικνυόμενοι να φτάσετε και η οποία ουσιαστικά είναι άχρονη, υποκρύπτουσα, ως ανωτέρω εξέθεσα, τη Σκοπιμότητα της Τελειοποίησης του Ανθρώπου.

Σας αποκαλύπτω εμπνεόμενος τη Θεία Νομοτέλεια που διέπει το Θέμα Υπακοή, ώστε να λάβετε τα απαραίτητα εφόδια της κατάρτισης εις τους Θείους Νόμους, που θα σας βοηθήσουν στο Πλήρωμα του Χρόνου, διάγοντας στάδια Τελείωσης, να αποκτήσετε την Τελειότητα του Εαυτού, καθιστάμενοι η Ίδια Του η Παρουσία στη γη.

Η Υπακοή δεν είναι, όπως ίσως μέχρι τώρα νομίζατε, μια κίνηση μέσω της οποίας κάποιος εισέρχεται άπαξ σε μια θέση στην οποία εγκαθιδρύεται, αποποιούμενος έτσι κάθε μαθητεία. Αντίθετα, ορίζει την έναρξη του πρώτου σταδίου Θέωσης από τα άπειρα που ακολουθούν. Επομένως, όπως μόνοι σας αντιλαμβάνεστε, η Υπακοή **είναι στάση διαρκούς εκπαίδευσης,** όχι απλώς σε μία έξωθεν ή έσωθεν κατεύθυνση, αλλά σε κάθε κίνηση, και την ελάχιστη έστω, της Θείας Νοημοσύνης. **Είναι το Κλειδί, μα και η Θύρα εισόδου σας στη Θεία λειτουργικότητα του Όντος,** στην αφομοίωση των βιωματικών εκείνων καταστάσεων που προέρχονται από την εκπόρευση των Θείων Ιδεών, ώστε να καταστούν η κατάλληλη τροφοδοσία του νου, της καρδιάς και της Συνείδησης.

Για να εισέλθει, λοιπόν, κάποιος μαθητής της Αγάπης σε στάδια υπακοής, θα πρέπει πρώτα να είναι έτοιμος να υποστεί κάθε δοκιμασία, ακόμη και τη μεγαλύτερη αδικία, που, με όποιο μέτρο κι

αν την εξετάσει, δεν θα πάψει ποτέ να είναι αδικία, αλλά και εκπαίδευση. Υπενθυμίζω την τοποθέτηση του Ιησού στη μεγαλύτερη αδικία των αιώνων: «Πάτερ, άφες αυτοίς». Χρειάζονται λοιπόν προϋποθέσεις, κι αυτές είναι: **Ακλόνητη πίστη στην Αγαθότητα του Πατέρα, Απόλυτη Αφοσίωση στην Τελειότητα, την οποία μας φανέρωσε και μας φανερώνει και την οποία καλούμαστε να ακολουθήσουμε βάσει του Θείου Προτύπου, και πλήρης έλεγχος σε καθετί εισερχόμενο και εξερχόμενο απ' τα συλληπτήρια του Νου.**

Εφόσον υπάρξουν αυτές οι προϋποθέσεις, τότε ο νεανίσκος μπορεί να εισέλθει στην πρώτη φάση της Υπακοής και άνδρωσης (Ανδρέας), για την οποία είναι απαραίτητο να διευκρινίσω, πως δεν είναι μια στάση νου απόλυτης και άβουλης υποταγής στον Ανώτατο Άρχοντα, αλλά πλήρης και απόλυτη εμπιστοσύνη, άμεση, δίχως καμία σκέψη, Ταυτενέργεια με τον Θεό Πατέρα και αυτόματη, ενσυνείδητη και απόλυτη, ενεργητική Σύμπνοια με το Πνεύμα της Θείας Νοημοσύνης. Με άλλους λόγους, **η Υπακοή είναι ο Δρόμος της Ταύτισης με τον Θεό.**

Στην πρώτη φάση της εκπαίδευσης η Υπακοή έχει σαν αντικείμενό της το Νόμο, στάδιο το οποίο αναπόφευκτα δοκιμάζει τον νεαρό μαθητή τόσο στη διάκριση, αφού τον υποχρεώνει να διακρίνει την ιδιαίτερη σε κάθε περίπτωση λειτουργικότητα Νόμου με την οποία πρέπει να συντονιστεί, όσο και στην κατάρτισή του, πάντα όσον αφορά τη Θεία Νομοτέλεια στο σύνολό της. Εάν κάποιος που αγνοεί το Νόμο δεν μπορεί να προασπίσει την αθωότητά του, πόσο μάλλον δεν μπορεί να υπακούσει σ' έναν Νόμο που δεν γνωρίζει!

Όπως λοιπόν αντιλαμβάνεστε, ο ασκούμενος σ' αυτό το στάδιο δεν έχει μόνο ν' αντιμετωπίσει την πληθώρα των φαινομένων της πλάνης, πάνω στα οποία ενεργούν άπειρα οι Νόμοι, δεν έχει μόνο ν' αντιμετωπίσει την αλληλουχία της λειτουργικότητας των Νόμων οι οποίοι ενεργούν στις άπειρες συνθέσεις των νοητικών διεργασιών και των υλικών ιδεών, **αλλά έχει παράλληλα ν' αντιμετωπίσει και τις συνέπειες της κάθε λανθασμένης του επιλογής, της οποίας τη δυσαρμονία εισπράττει άμεσα, μια και βρισκόμενος σε στάδιο Θέωσης είναι υποχρεωμένος να ελεεί ο ίδιος τον εαυτό του!**

Όμως, παρ' όλα αυτά, μην πιστέψετε πως σε τέτοιο ύψος εξέλιξης μπορεί κάτι, οτιδήποτε απ' τον κόσμο της ύλης, να πειράξει αυτόν τον μικρό ασκούμενο Θεό. Απεναντίας, κάθε πειρασμός προέρχεται από τις φωνές της Άπειρης Πλάνης, που ως Θεός φέρει και μέσα στον Εαυτό του. Φωνές, που ασκώντας την Υπακοή στο Νόμο θα πρέπει, λειτουργώντας ως ο Ίδιος ο Νόμος, να ελέγξει, να καθορίσει και να τοποθετήσει την κάθε φωνή σύμφωνα με την ποιότητά της, ορίζοντας πάλι σύμφωνα με το Νόμο την πορεία της Μετουσίωσης που καθεμία απ' τις άπειρες αυτές φωνές πρέπει ν' ακολουθήσει.

Η ιδιαιτερότητα αυτής της στάσης νου Υπακοή έγκειται στο ότι ο μαθητής δεν ολοκληρώνει ένα στάδιο υπακοής και κατόπιν εισέρχεται στο επόμενο αλλά, καθώς αναπτύσσει σταδιακά μία ευχέρεια κίνησης σ' αυτή την ταχύτητα νου, προστίθεται και η εκπαίδευση στο επόμενο στάδιο υπακοής, που διευρύνει το πρώτο, εισάγοντας σ' αυτό το Αστάθμητο του Πατέρα. Κι όλα αυτά γιατί, απλά, στη Θεότητα όλα εκδηλώνονται σε Μοναδικότητα, κι αυτό υποχρεώνει τον μαθητευόμενο Θεό να κινείται σε ασύλληπτες για τον κοινό ανθρώπινο νου ταχύτητες και ποιότητες, προκειμένου σταδιακά να συντονιστεί με την εκδήλωση της Θεότητας, που αναλογεί στην εκπαίδευση ενός Πατριάρχη, όπως εκείνη που υπέστη ο Αβραάμ, ο οποίος ασκούμενος με αυτό τον τρόπο απέκτησε το δικαίωμα του Ελέγχου περί Δικαιοσύνης!

Εκπλήσσεσθε; Σίγουρα ναι, γιατί ακόμη οι αντιλήψεις σας για τον Θεό φέρουν τα στοιχεία της ανθρώπινης γνώσης, βάσει της οποίας νομίζετε πως εκπαιδευόμενοι από τον Θεό θα υποστείτε μια εκπαίδευση, έτσι όπως με τα περιορισμένα σας κριτήρια την έχετε προδιαγράψει. Εκ των προτέρων σας λέω, για να πιστέψετε αργότερα, πως διατηρώντας αυτές τις αντιλήψεις προδιαγράφετε οι ίδιοι στον εαυτό σας μια σκληρή εκπαίδευση, η οποία δεν θα προέλθει από τον Πατέρα, **αλλά από την αντίσταση που θα προβάλλετε στην προσπάθειά σας να - διατηρήσετε ό,τι θεωρείτε κεκτημένο, πιστεύοντας πως ο Θεός διεκδικεί κάτι αποκλειστικά δικό σας!**

Η Δικαιοσύνη που κατελογίσθη στον Αβραάμ για την Πίστη και Υπακοή του (Ρωμ. Δ΄, 3), δεν αφορούσε τίποτε άλλο παρά αυτή την αναγνώριση της Αλήθειας που ο Αβραάμ παρουσίασε, αποδεχόμενος πως ό,τι υπάρχει ανήκει στον Ύψιστο Δημιουργό των πάντων. Θεώρηση, που ο υλικός άνθρωπος έχει ξεχάσει, αναπτύσσοντας την έννοια της ιδιοκτησίας πάνω σε ό,τι θεωρεί πως σύμφωνα με τους νόμους που κατασκεύασε του ανήκει! Και ερωτώ: Πώς είναι δυνατόν να αναγνωριστεί σε κάποιον Δικαιοσύνη, ο οποίος δεν μπορεί να αναγνωρίσει την Αλήθεια, πως τα πάντα δηλαδή ανήκουν στον Θεό Πατέρα;

Δεν υπάρχει Δικαιοσύνη σ' αυτόν που δεν ξεκινά από την Αγάπη προς τον Δημιουργό και τον πλησίον, και καμία ποιότητα δεν μπορεί να αναχθεί στην Πίστη, που θα εκπαιδευτεί στην Υπακοή για να εισαχθεί στη Θεότητα, από την οποία απορρέει ο Αμνός του Θεού, η Πάσα Αλήθεια, που ο Αβραάμ ανεγνώρισε. Ποιος ήταν λοιπόν ο Αβραάμ;

Όπως καταλαβαίνετε, σ' αυτή τη φάση της εκπαίδευσης στην Υπακοή, που παρουσιάζεται ενοποιημένη με την πρώτη, εμφανίζεται μία άνωθεν Οδηγία, εντελώς αστάθμητη για τον ασκούμενο, στην οποία θα πρέπει να υπακούσει, χωρίς όμως να ξεφύγει απ' την προηγούμενη κίνηση ελέγχου των Νόμων. Ενώ δηλαδή η αστάθμητη, η αναπάντεχη κίνηση θα δείχνει εξωτερικά πως επιχειρεί να αποδιοργανώσει τον μαθητευόμενο, εκείνος θα πρέπει να υπακούσει ενεργώντας

πάντα μέσω του Νόμου, έστω και αν αυτό φαίνεται εξαρχής αδύνατον, γιατί απλά η Οδηγία θα δείχνει πως είναι κατά Νόμον αβάσιμη. Αυτό δεν ισχύει ποτέ, ούτε και να πιστέψετε πως υπάρχει έστω και μία στις άπειρες περίπτωση κατά την οποία ο Θεός κατευθύνει εκτός Νόμου.

Η διδαχή έγκειται στην Υπακοή. Μόνον εάν ο μαθητής υπακούσει, θα μπορέσει να γνωρίσει μία Ασύλληπτη πτυχή της Θείας Νομοτέλειας, την οποία ο Πατέρας, ως ο απ' Αρχής Νομοθέτης, γνωρίζει εξ ολοκλήρου και, ενεργώντας με αυτό τον τρόπο, οδηγεί τον ασκούμενο στα άδυτα της Ακατανόητης και Απερινόητης Νοημοσύνης Του, διδάσκοντάς τον πως, όπου και αν φτάσει πάνω στη γη, πάντα θα υπάρχει κάτι ακόμη που θα κάνει τον Πατέρα μεγαλύτερό του: «ο Πατήρ μου μείζων μου εστί» (Ιωάν. ΙΔ΄, 28).

Αφού λοιπόν ο νεαρός Θεός ασκηθεί πάμπολλες φορές μ' αυτό τον τρόπο, ούτως ώστε να παραμένει ανεπηρέαστος και συνεπώς **απαθής** από οποιαδήποτε απαίτηση του Πατέρα, τη στιγμή που εισέρχεται στην Απάθεια, εμφανίζεται, πάλι με προσθήκη, η τρίτη φάση της εκπαίδευσης, που απαιτεί την κατανόηση και την εφαρμογή του Θείου Σχεδίου. Προσθήκη εξωτερικά απλή, για την οποία όμως και η πλέον καλπάζουσα φαντασία δεν θα μπορούσε να εκφράσει σχόλιο, ακόμη κι αν γνώριζε την έκτασή της.

Ήδη η καρτερικότητα και η υπομονή, η ταχύτητα του νου και η απόλυτη ακρίβεια των κινήσεων έχουν πάρει διαστάσεις Θεού στην Παρουσία του μαθητευόμενου που, εισερχόμενος στην τρίτη και τελευταία φάση εκπαίδευσης στην Υπακοή, αναλαμβάνει να αποδείξει τη δυνατότητα του Ανθρώπου να Θεουργεί, **ασκώντας την Εξουσία του Υπέρτατου Κριτή εφ' απάσης της Εκδηλωμένης Δημιουργίας.**

Η όλη πορεία που μέσω της εκπαίδευσης στην Υπακοή έχει διανύσει, επιτρέπει σ' αυτόν τον Άρχοντα πλέον των πάσης φύσεως καταστάσεων, να δρα και να ενεργεί με άπειρη εμβέλεια, καθορίζοντας τον Ρου των φαινομένων σύμφωνα με το Πρωταρχικό Θείο Σχέδιο. Με άλλους λόγους, η Υπακοή γίνεται πλέον Ταυτενέργεια με το Ον του Θεού, που ως Πνεύμα φέρεται επί παντός φαινομένου, πνευματικού ή υλικού, διευθετώντας σύμφωνα με την Ακατάσχετη Δημιουργική Ροή Του κάθε ενεργειακή ποιότητα, σύμφωνα με την Αναλλοίωτη Νομοτέλεια που με την Παρουσία Του φέρει σε εκδήλωση.

Όμως αυτή η κίνηση, όταν λαμβάνει χώρα στο υλικό πεδίο, εντάσσεται στο πεδίο δράσης των υλικών Νόμων. Συνεπώς συναντά την αδράνεια της ύλης και το χρόνο, με αποτέλεσμα η Παρουσία του Όντος σε Σάρκα, που είναι απόρροια της επιτευχθείσης Ταυτενέργειας του πρώην ασκούμενου με το Ον του Θεού, να δέχεται και να βιώνει όλη την αντίσταση της αδράνειας των υλικών στοιχείων που συναντά σε κάθε πνευματική παροχή, προκειμένου να μειώσει το χρόνο που απαιτείται για την αναγωγή κάθε ποιότητας. **Είναι τα «βάρη»,** όπως αναφέρονται, **που**

σηκώνει ο Δάσκαλος, προκειμένου να επιταχυνθεί η εξέλιξη του Όλου Ανθρώπου.

Σ’ αυτό το στάδιο η Υπακοή είναι η στάση εκείνη του νου που καθορίζει την Προσφορά και τη Θυσία, γιατί το βάρος είναι ασύλληπτο κι ο πόνος αφάνταστος κι έρχονται στιγμές που ο Άνθρωπος βιώνει την αγωνία του Θανάτου που απορροφά, γιατί Θάνατο παίρνει για να δώσει Ζωή. Παίρνει σκοτάδι για να δώσει Φως, παίρνει κακότητα για να δώσει Αγάπη, παίρνει το ψεύδος για να φανερώσει την Αλήθεια.

Κι όμως... Κι όμως υπακούει μέχρι θανάτου στο Θείο Θέλημα. Ζητά να παρέλθει απ’ αυτόν το ποτήρι, όμως υπακούει και ταυτίζεται με τον προορισμό που το Θείο Πνεύμα έχει καθορίσει. Καθώς αποδέχεται τη Θυσία, όχι όπως Εκείνος θέλει, αλλά όπως ο Πατέρας ορίζει, το τελευταίο ίχνος ατομικότητας **υποτάσσεται στην Προαιώνια Βουλή του Θεού, προς χάριν της Εξέλιξης του Συνόλου, της Ανόδου του Όλου Εαυτού,** και γνωρίζει. Γνωρίζει πως έτσι πρέπει να γίνει για να εξαγορασθεί ο Νόμος.

Καθώς η Πτώση της ανθρωποϊδέας έφερε την Ουσία της σε διασκορπισμό, τα Θεία Στοιχεία εγκλωβίστηκαν από τους βαρείς υλικούς κραδασμούς, με αποτέλεσμα, εφόσον αυτοί οι κυματισμοί ενέργειας συνθέτουν το υλικό πεδίο που από τον Πατέρα καθορίστηκε ως Άπειρο απ’ Αρχής της Δημιουργίας, να χρειάζεται η επέμβαση του Νέου Ταυτενεργού με το Ον Ανθρώπου, ο οποίος θα συλλέξει τα Θεία Στοιχεία στην Ενότητα, επιταχύνοντας την πορεία της απελευθέρωσης, η οποία άνευ της παρεμβάσεώς του θα απαιτούσε τον Άπειρο Χρόνο της Εισπνοής του Πατέρα, που θα επανέφερε τα Θεία Στοιχεία της Ανθρωποϊδέας, μαζί με τους υλικούς κυματισμούς της Ενέργειας στους οποίους βρίσκονται εγκλωβισμένα, στην Πρωταρχική στάση του Ανεκδήλωτου.

Όμως το Θείο Σχέδιο όρισε απ’ αρχής των αιώνων τον Άνθρωπο ως Εκπαιδευόμενο Θεό, εκπαίδευση η οποία υπέστη μία μακραίωνη παύση λόγω της Πτώσης του Ανθρώπου και θα πρέπει, για να ολοκληρωθεί, **να αποκατασταθεί η πτώση και να επανέλθει η Ανθρωποϊδέα εν Θεώ** όπου, ολοκληρώνοντας την εκπαίδευσή της, θα ανακατασκευάσει τη διαμορφωμένη Δημιουργία, διευρύνοντάς την σε νέες απειρότητες μέσω της εμπειρίας, την οποία θα φέρει πλέον αποκατασταθείσα εν εαυτή.

Είναι επομένως αυτή η ολοκληρωμένη έκφραση της Υπακοής, **στάση ενσυνείδητου Θεού, που δεν μπορεί παρά να απορρέει από τη Θεοσυνείδηση του Αρχικού Αδάμ σε απόλυτη Ταυτότητα με το Ον του Παντός.** Θέση, την οποία κάθε ανθρώπινο πνεύμα καλείται άχρονα, όταν το ύψος της εξέλιξής του το επιτρέψει, να λάβει και να φανερώσει. Ωστόσο, για να είμαι πιο σαφής, θα πρέπει να διευκρινίσω πως, αν και τα στάδια που περιγράφονται βρίσκουν προς το παρόν την πρακτική τους εφαρμογή μόνο στον Δάσκαλο Ιωάννη, εντούτοις Εκείνος παρουσιάζει

αυτή την Εκπαίδευση, όχι για να συλλέξει κάποια Θεία Στοιχεία τα οποία απώλεσε, αλλά για να καταδείξει την Πορεία που κάθε άνθρωπος θα διανύσει. Ο Δάσκαλος Ιωάννης είναι το Κλειδί που ανοίγει το Δρόμο της Επανόδου του ανθρώπινου γένους, φανερώνοντας την Οδό και τους Νόμους που την διέπουν ολοκληρωτικά.

Ο Δάσκαλος Ιωάννης δεν έχει σχέση με τους ανθρώπους της Πτώσης σαν ένας απ' αυτούς. Είναι η Ιδέα του Πανσυμπαντικού Ανθρώπου, του Άπειρου Ανθρώπου που ζει μέσα στη Συνείδηση καθενός, στο βαθμό που ο καθένας την έχει ενεργοποιήσει. Είναι η Πνευματική Υπόσταση Αδάμ, που εκπορεύθηκε ως Θεία Ιδέα Τελειότητας απ' τον Πατρικό Νου. Είναι η Θεία Πνοή που ο Πατέρας εμφύσησε στα πρόσωπα των ανθρώπων, γι' αυτό είναι η Ζωή για τους ανθρώπους. Η Ζωή, που μόνο Αυτή μπορεί να διασπάσει τα πέπλα του Θανάτου της Λήθης και να διατρέξει με την Άπειρη ταχύτητα της Ακινησίας τις ασύλληπτες αποστάσεις του Παντός, ευρισκόμενη ταυτόχρονα μέσα μα και έξω από τα άπειρα αχανή διαστήματα που συνδέουν τις αβύσσους των άπειρων Κόσμων, αποδεικνύοντας σε μία και μόνη Νοητή Στιγμή την Πανταχού Παρουσία Του.

Αυτή λοιπόν η Άπειρη, η Ασύλληπτη Ιδέα, του Πανσυμπαντικού, του Ένθεου Ανθρώπου, που δεν οφείλει, μα και δεν ζητά τίποτε από τον κόσμο της Πτώσης, έλαβε σάρκα για να δείξει, σε κείνους που απώλεσαν τα Θεία Στοιχεία της Ύπαρξής Της από τον εαυτό τους, το Δρόμο της Υπακοής που θα τους οδηγήσει εκ νέου στους καταρράκτες των Ναμάτων της Θείας Πνοής, στο Βασίλειο των Άπειρων Ιδεών, στη Βασιλεία του Θεού, που είναι το Πρόσωπό Του, το μοναδικό αντικείμενο στο οποίο ο Θεός εκπνέει την Υπερούσια Πνοή της Ασύλληπτης και Απερινόητης Νοημοσύνης Του.

Μία Ακένωτη Δημιουργική Πηγή, Μία Ακατάσχετη Ζωοφόρα και Αείφωτη Ροή Θείας Πνοής, Μία Ασύλληπτη και τα Πάντα Πληρούσα Ανεξιχνίαστη Νοημοσύνη, Ένας και Μόνον Φαεινός, Υπέρλαμπρος και Ανέσπερος Πνευματικός Ήλιος ενεργεί και δρα στην Ολότητα του Θεού. Αυτός είναι ο Αεί Υπάρχων, ο Κρατών τας Κλείδας του Θανάτου και του Άδου, ο αγνοών κάθε ιδέα Πτώσης, ο Πάλλαμπρος και Παμμέγιστος Πνευματικός Άνθρωπος, **ο Ανατέλλων Ηλίας της Νέας Εποχής. Ο των πάντων Υπέρτατος Κριτής. Ο Ταυτιζόμενος με τον Έναν Λόγο και Δάσκαλο, ως ο Ίδιος τον απεκάλεσε πολλάκις, Δάσκαλος Ιωάννης, ο Δάσκαλος της Νέας Κοσμικής Περιόδου.**